

Alain Séchas

JE NE M'ENNUIE JAMAIS ...
[Ik verveel me nooit...]

+ Juliette Vanwaterloo

Tout cramer
[Alles verbranden]

Persdossier

28.09.2024 > 05.01.2025

BP MUSÉE D'ART
DE LA PROVINCE
DE HAINAUT
S²²

Duvel

ÉCOLE PROFESSIONNELLE

**BP
S22**

MUSÉE D'ART
DE LA PROVINCE
DE HAINAUT

WWW.BPS22.BE

**BP
S22**

MUSÉE D'ART
DE LA PROVINCE
DE HAINAUT

WWW.BPS22.BE

Programma 28.09.2024 > 05.01.2025

Tentoonstellingen

4 **Alain Séchas**
JE NE M'ENNUIE JAMAIS...

12 **Juliette Vanwaterloo**
Tout cramer

Kunst- en cultuurbemiddeling

16 **Petit Musée**
Kunstwerken uit de collectie

Binnenkort

18 **Toekomstige tentoonstellingen**
Februari > december 2025

Alain Séchas

JE NE M'ENNUIE JAMAIS...

Het BPS22 organiseert de eerste grote tentoonstelling in een museum in België van de Franse kunstenaar **Alain Séchas** (Colombes, 1955). Hoewel het geen retrospectieve in de strikte zin van het woord is, brengt *Je ne m'ennuie jamais... [Ik verveel me nooit...]* meer dan 200 emblematische werken van de kunstenaar uit verschillende perioden bij elkaar. Dit gaat van de eerste beeldhouwwerken van katten waarmee hij bekend werd tot recente schilderijen, via bewegende installaties, video's en affiches. De rode draad door het werk? Tekeningen.

Alain Séchas is aan het einde van de jaren '90 voornamelijk bekend geworden door zijn katten met lange ledematen en uitdrukkingen die vastgelegd zijn met enkele trekken, die de kijker rechtstreeks aankijken met hun grote opengesperde ogen. Deze figuren (eerst katten, dan Marsmannetjes) worden in absurde of vreemde situaties geplaatst en behandelen ernstige of banale onderwerpen op een gekke of ontluisterende toon. Zo worden diepgewortelde maatschappelijke kwesties naast de meest banale gebeurtenissen uit het dagelijkse leven geplaatst. Hoewel zijn werken snel bekeken kunnen worden, vergt het echter tijd om hun conceptuele en plastische diepte te kunnen doorgronden. Met schijnbaar lichte humor werpt Séchas een heldere blik op onze wereld en legt hij de tekortkomingen en aberraties ervan bloot.

Curator: Pierre-Olivier Rollin

Alain Séchas, *Insta Dessin (Je ne m'ennuie jamais...)*, 2021. Viltstift op papier. Courtesy van de kunstenaar en Galerie Laurent Godin, Paris.

In 1996 maakt Séchas *Le Chat Écrivain*, een installatie met een beeldhouwwerk en een schilderij. Dit werk heeft een centrale rol gespeeld in zijn traject: een jonge kunstschilder schrijft een hoogdravende brief aan zijn zus waarin hij trots aankondigt dat hij eindelijk een overtuigend portret van hun vader afgewerkt had dat hem beroemd zou maken. Dit werk is eigendom van het museum voor moderne kunst van Parijs en wordt in deze tentoonstelling getoond. Achteraf gezien is het een mijlpaal in het traject van de kunstenaar. Het is namelijk enerzijds het eerste beeldhouwwerk van een kat waarmee hij bekend wordt. Anderzijds is het ook de terugkeer van de schilderkunst (die Séchas tot dan zorgvuldig vermeden had) in het werk via een zijweg, namelijk via het "decor" dat het beeldhouwwerk context moet geven. De tentoonstelling in het BPS22 toont deze specifieke ontwikkeling: de schilderkunst wordt geleidelijk aan het medium bij uitstek van de kunstenaar, in de vorm van een aan-

vulling bij de beeldhouwkunst, een muurschildering of beschilderd doek.

De tentoonstelling heeft als titel *Ik verveel me nooit...*, een uitdrukking die verwijst naar de grote productie van de kunstenaar. Ze had echter evengoed *Veranderingen van methodes* kunnen heten, aangezien Séchas duidelijk plezier beleeft aan het experimenteren met verschillende technische registers. Elke serie schilderijen, tekeningen of beeldhouwwerken is een voorwendsel voor nieuwe technische experimenten, zodat de kunstenaar andere specifieke verhalen kan vertellen. In nog niet getoond series schilderijen zoals *Maryline* of *Monaco* worden emblematische werken uit verschillende periodes opgenomen, zodat we oude werken opnieuw kunnen zien in een netwerk van onderlinge relaties en we de onderliggende eenheid van een schijnbaar veelzijdige praktijk met de tekening als drijfveer kunnen begrijpen.

Alain Séchas, *Le Chat Écrivain*, 1996.
Polyester, acryl op doek, diverse objecten. Collectie Paris Musées/musée d'Art moderne.

Links:
Alain Séchas, *Maryline 4*,
2024. Acryl op doek.
Courtesy van de
kunstenaar en Galerie
Laurent Godin, Paris.

Rechts:
Alain Séchas, *Concorde 1*,
2023. Acryl op doek.
Courtesy van de
kunstenaar en Galerie
Baronian, Brussel.

Alain Séchas plaatst de tekening namelijk centraal in zijn werk. Hij ontwikkelt vormen en organiseert de ruimte errond met enkele scherpe, precieze lijnen. Hoewel hij soms in de buurt van de perstekening, karikatuur of het stripverhaal komt, vormen waaraan hij soms bepaalde codes ontleent, zorgt hij er altijd voor dat hij deze modellen niet volgt. Zo komt het unieke plastische karakter van zijn werk tot stand. Door de snelheid waarmee hij werkt en zijn vlotte lijnen creëert hij soepele vormen die concreet worden in talrijke tekeningen en die rechtstreeks op muren, als zeefdruk of als posters gereproduceerd worden, waarbij posters een belangrijke plaats in de tentoonstelling innemen. In deze context wordt de beeldhouwkunst beschouwd als een soort tekening, in die zin dat de kunstenaar ernaar verwijst als een "tekening met volume."

De kunstenaar heeft er voor deze tentoonstelling voor gekozen beelden van verschillende groottes te presenteren om verschillende relaties met de ruimte te creëren. Hoewel grote beeldhouwwerken of installaties zoals *Platée*, *La Grosse Tête* of *Jurassic Pork* hun natuurlijke plaats vinden in de Grande Halle van het BPS22, werken kleinere werken zoals *Mister Mazout*, *Petit Baldaquin*, *Le Monument pour Jacques Lacan* of *Cycliste édition* in een ander register: ze worden op verschillende soorten sokkels gepresenteerd, in een klassieke podiumopstelling waarbij het spel van schaal met de bezoekers en de verschillende schilderijen die aan de muren hangen benadrukt wordt. Ze weigeren te "strijden" met de volumes van de Salle Pierre Dupont en kiezen voor een verhouding met een schaal 1 op 1 met de bezoeker.

Je ne m'ennuie jamais... werpt op die manier een nieuwe blik op het werk van de kunstenaar, met een voortdurend komen en gaan tussen tekening, schilderkunst, beeldhouwkunst, installatie en zelfs video.

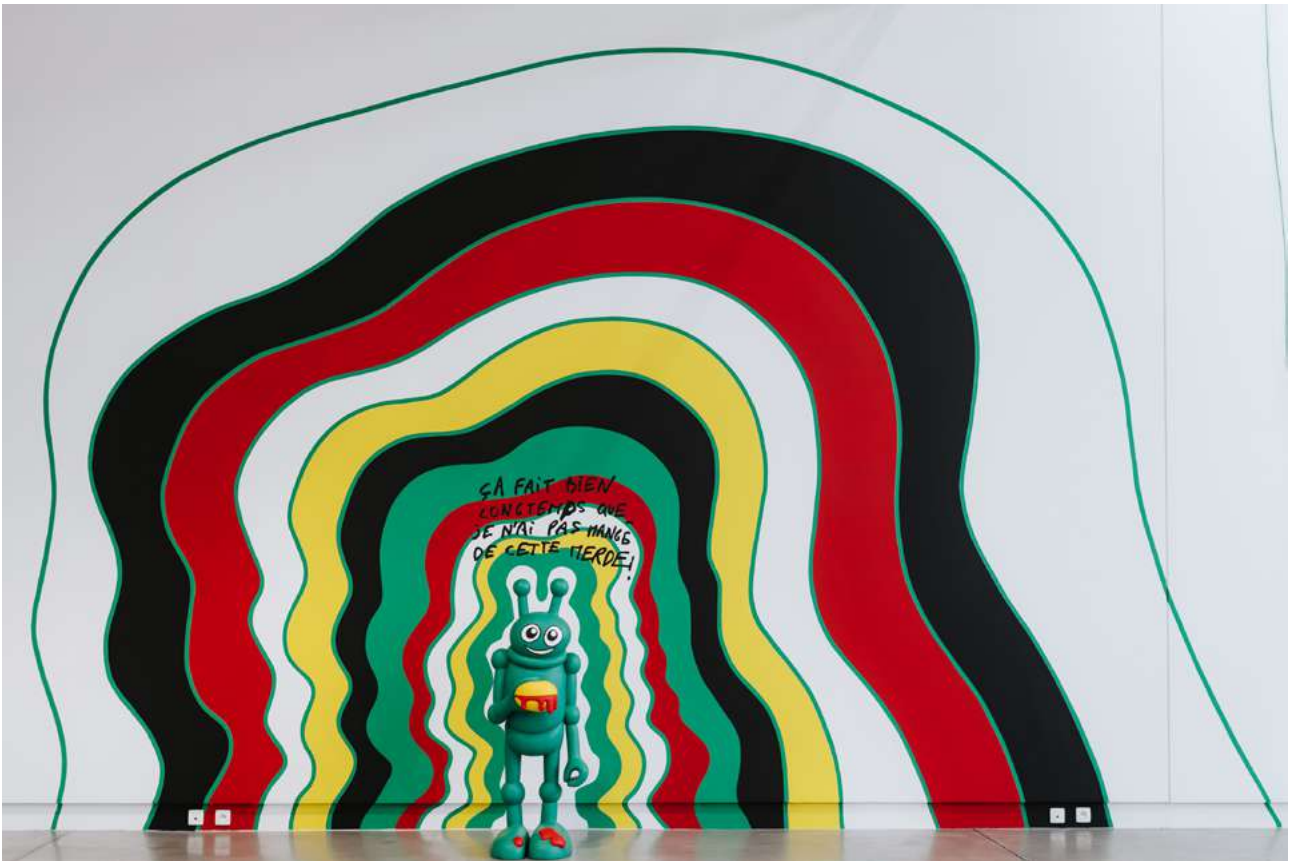
Rechts:
Alain Séchas, *Platée*,
2005. Polyester, acrylic.
Collectie Le Consortium
Unlimited, Dijon.

Onder:
Alain Séchas, *Cycliste
édition*, 2006.
Gietvormen van
polyurethaan en acryl.
Courtesy van de
kunstenaar en Galerie
Pietro Sparta, Chagny.

Alain Séchas,
Le Martien hamburger,
2001. Polyester, acryl,
muurschildering. Collectie
MAMCO, werk verworven
dankzij een abonnement
van de Association des
Amis du MAMCO en
anonieme schenkers.

Alain Séchas werd in 1955 geboren in de Franse gemeente Colombes. Hij werd in de jaren 80 bekend toen hij de *École supérieure normale des arts appliqués* in Parijs verliet, waar hij leerde tekenen. Al snel werd hij vertegenwoordigd door Galerie Chantal Crousel in Parijs en Galerie Albert Baronian in Brussel. Ook nam hij deel aan grote tentoonstellingen in Frankrijk en daarbuiten. In deze tijd was hij docent tekenen in het voortgezet onderwijs, eerst in de regio Metz, later in Parijs. Hij stond tot 1996 voor de klas tot hij werd uitgenodigd om Frankrijk te vertegenwoordigen op de Biënnale van São Paulo in Brazilië. De kunstenaar zegt dat hij als docent zijn werk opnieuw moest uitvinden om zijn klassen te blijven motiveren en gemakkelijk tussen verschillende technieken

moest kunnen schakelen om elke leerling een techniek aan te bieden die bij diegene paste.

In de jaren 2000 had Séchas meerdere grote solotentoonstellingen, voornamelijk in het Musée d'art moderne et contemporain in Straatsburg en Le Consortium in Dijon (2001), in het Palais de Tokyo in Parijs (2005), in het MAMCO in Genève (2009) en in het Musée d'art moderne in Parijs (2016). In dezelfde periode creëerde hij meerdere monumentale werken voor de openbare ruimte, waaronder *Superchaton* voor Bezons (Frankrijk), *Les Grands Fumeurs* voor Vitry-sur-Seine (Frankrijk), en *La Cycliste* voor Brussel, waarvan in deze tentoonstelling een miniatuurversie te zien is.

Portret van Alain Séchas, 2024.

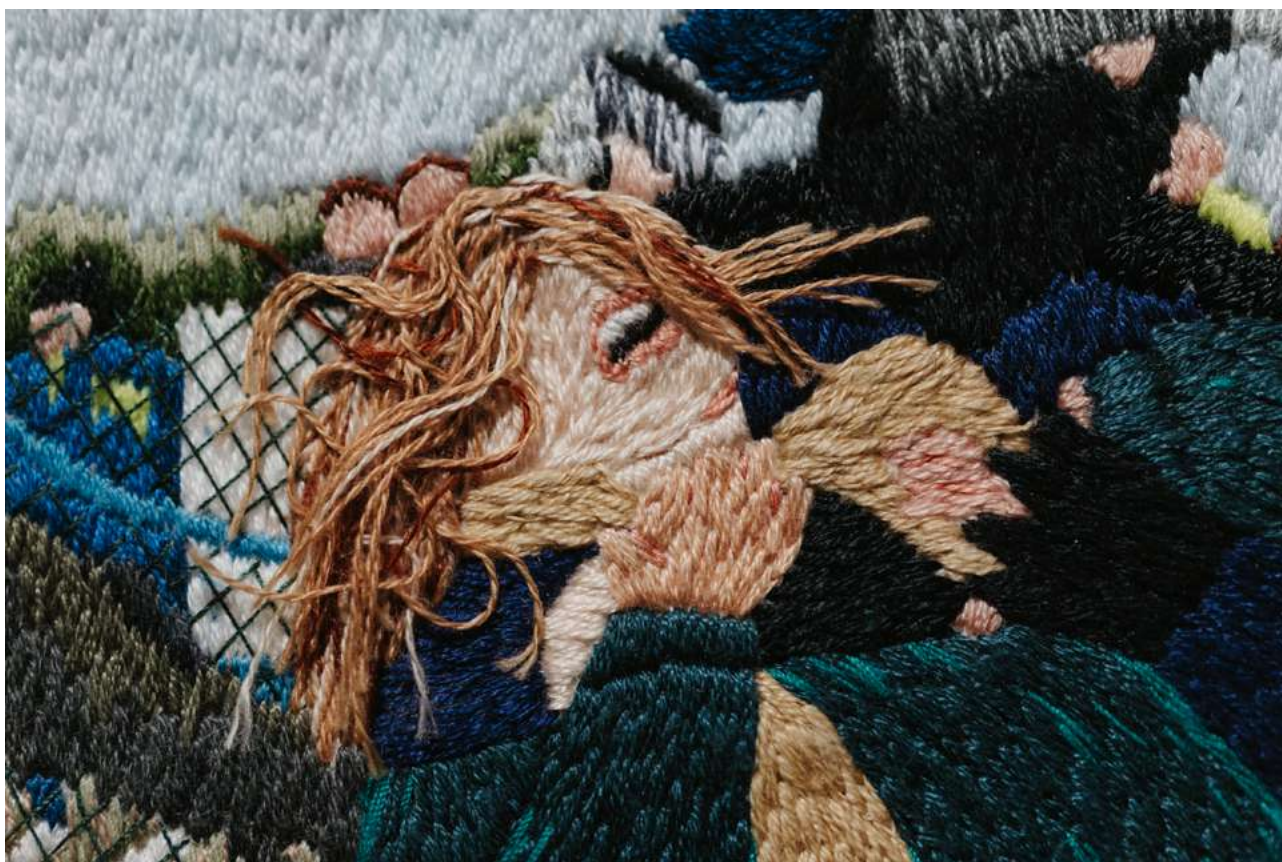
Juliette Vanwaterloo

Tout cramer

De tentoonstelling *Tout cramer* [*Alles verbranden*] maakt deel uit van de jubileumeditie van de Prix Méditerranéenne, in 1983 in het leven geroepen door het Cultureel Centrum Wolubilis in Brussel. Het BPS22 is partner van deze beroemde prijs die voorbehouden is voor jonge plastische kunstenaars die Belg zijn of in België wonen en heeft gekozen om **Juliette Vanwaterloo** als laureate van 2023 te steunen. Ter gelegenheid hiervan heeft de kunstenares een textielinstallatie gemaakt die in lijn ligt van haar strijd tegen het geweld door de staat in dienst van de kapitalistische landbouwindustrie en tegen de dominante discours van de politiek en de media.

Curator: Dorothee Duvivier

Juliette Vanwaterloo,
Stop Amazon (detail),
2020. Handborduurwerk,
borduurgaren, zijde,
katoen. Privécollectie.

In 2018 en 2019 borduurt Juliette Vanwaterloo wetsartikelen, uittreksels van het Burgerlijk Wetboek, van de arbeidswetgeving of de Universele verklaring van de rechten van de mens op tafelkleedjes en katoenen zakdoeken. Deze citaten worden versierd met bloemenmotieven of motieven in Japanse stijl om paradoxaal gezien de omgeving van een gezellig huis, waarin de vrouw de haar toegewezen taken moet uitvoeren, te benadrukken. Hoewel deze gedateerde artikelen ons doen glimlachen, is het goed om in het achterhoofd te houden dat bijvoorbeeld het "Burgerlijk Wetboek van de Fransen" van Napoleon uit het begin van de 19de eeuw, waarbij de doodstraf, levenslange opsluiting en het brandijzer opnieuw ingevoerd werden, tot 1994 in Frankrijk van kracht gebleven is. Van het pittoreske naar het symbolische, van het recht op de broek tot het recht op abortus, toont Juliette Vanwaterloo hoe fragiel de verwezenlijkingen zijn en hoe groot het risico op regressie voor de rechten van de vrouw, in alle tijden, zowel in Europa als in de rest van de wereld.

Het jaar daarna begint Juliette het thema van politiegeweld aan te kaarten. De beweging van de Gilet Jaunes, de Gele Hesjes, heeft sinds 2018 tot aanzienlijke repressie door politie en justitie geleid, voornamelijk in Frankrijk. In *La démocratie en état d'urgence* stelt de juriste Stéphanie Hennette-Vachez zich trouwens vragen over een reeks maatregelen die eigen zijn aan de noodtoestand en de stemming over acht wetten tegen terrorisme, een wet tegen 'oproerkraaiers' (2019) en een wet over globale veiligheid (2020) die in het gewoonterecht opgenomen werden. Deze maatregelen die nu de vrijheid om te demonstreren, informeren en zich tegen hervormingen te verzetten belemmeren, springen in het oog door hun excessief gebruik van macht tegen duizenden demonstranten. Ver van de discours die politieactie legitimeren, maakt de kunstenares meerdere delicate kantwerkjes, zoals het ironische

Bij het haardvuur. Het kantwerk stelt een omgekeerde politiewagen in vuur en vlam voor en kan de draden oranjeachtige wol die een lichte en onscherpe textuur hebben en uit het werk ontsnappen, zoals vlammen, niet tegenhouden.

Naar aanleiding van deze beelden van demonstraties, die typisch zijn voor de manier waarop de media politieagenten van hun verantwoordelijkheid ontslaat en demonstranten en bepaalde wijken criminaliseert, maakt Juliette Vanwaterloo een reeks kleine borduurwerkjes met de hand. Ze zijn nooit groter dan het formaat van een postkaart. Een aantal daarvan wordt in het BPS22 tentoongesteld. Deze beelden van cop watching en/of foto's die door de kunstenares in de publieke ruimte genomen werden, stellen de manier waarop politiegeweld in de media, op de sociale netwerken, maar ook in fictie op tv en in de cinema weergegeven wordt in vraag. Welke standpunten worden ingenomen? Welke bronnen werden gebruikt? Wie heeft het recht op spreken? In de confrontatie met het dominante verhaal, namelijk dat van de politie, justitie, de politieke wereld en sommige media, moet de strijd tegen politiegeweld aangegaan worden via een meervoudig en veelzijdig counter-narrative. Dit wordt verspreid via digitale technologieën en het internet en is eveneens een tegengewicht dat de kunstenares wil verspreiden.

De werken van Juliette Vanwaterloo halen hun aantrekkingskracht uit de onverwachte combinatie van kwesties die doen nadenken over de staat van de wereld in de meest extreme excessen en een delicate en warme behandeling die deel uitmaakt van een lange geschiedenis wandtapijten. Het wandtapijt was een kunst van het hof in de middeleeuwen en versierde de muren van kastelen en kerken. Het was toen een luxeartikel, een ruilmiddel of een diplomatiek geschenk om de glorie van vorsten te

1. Hennette-Vachez, Stéphanie, *La démocratie en état d'urgence. Quand l'exception devient permanente*, Paris, Seuil, 2022.

benadrukken, en vervolgens historicisme, ook al bleven de bedoelingen decoratief. In de 20ste eeuw moeten wandtapijten beantwoorden aan de verwachtingen van een openbare en populaire kunst. Vandaag combineren hedendaagse kunstenaars technieken en materialen met het oog op verdraaiing en ondermijning, vrij van vooroordelen, en geven ze het wandtapijt een sculpturale en zelfs monumentale dimensie. Net zoals altijd verwarmt het wandtapijt de ruimte, absorbeert het licht, verzacht het lawaai, kalmeert het de blik en ontspant het de geest. Juliette Vanwaterloo is zich bewust van deze dualiteit en heeft gekozen voor een militante, gewelddadige kunst, vol woede, waarin ze ons letterlijk onderdompelt, aangezien haar installaties zich niet meer tegen de muur bevinden maar de kijker dwingen om zich te verplaatsen tussen uitgebrande auto's.

Achter dit apocalyptische landschap is het grote tapijt dat speciaal voor de tentoonstelling in het BPS22 gemaakt werd, een plaats waar sociale en economische kwesties en het huidige beleid aangekaart wordt: politiegeweld, ontmanteling van de ZAD's in Frankrijk (zones met uitgestelde ontwikkeling), vervuiling door landbouw, betonering, dakloosheidscrisis, kapitalistische wijzen van consumeren enzovoort. Hoewel de overheden en bepaalde grote media het geweld van sociale bewegingen blijven benadrukken, stelt Juliette Vanwaterloo de vraag naar legitiem geweld. In onze Westerse maatschappij worden demonstraties afgedaan en systematisch als gewelddadig afgeschilderd wanneer geweld door de politie en de staat sterk geminimaliseerd wordt

ten nadele van het maatschappelijk doel. Is zich verdedigen een daad van agressie? Wanneer demonstraties niet meer volstaan, moeten we dan niet opnieuw nadenken over dit permanente bevel om jongeren die auto's verbranden te veroordelen? Het donzige, zachte en kleurrijke werk van Juliette Vanwaterloo herinnert ons eraan dat de dominante media en de Staat ertoe leiden dat elke interpretatie van geweld door machthebbers ten koste gaat van degenen die het geweld gebruiken.

Juliette Vanwaterloo,
1793, 2019.
Handborduurwerk
op gerecyclede doily,
borduurgaren, katoen.
Kunstenaarsatelier.

Juliette Vanwaterloo (FR, 1998) studeerde aan de École Supérieure d'Art et de Design van Angers (FR) en behaalde vervolgens een master in Wandtapijten en textielkunst aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten van Brussel (BE). Ze borduurt met de hand, maakt kloskant, doet aan tufting en gebruikt nog andere textieltechnieken die ze samenbrengt in installaties. Als mili-

tante kunstenares die werkt rond feminisme, ecologie en dekolonisering legt ze vanaf het begin getuigenis af van het aanhoudende geweld door de Staat, onrechtvaardigheid en systemische verdrukking.

In 2023 ontving Juliette Vanwaterloo de Prix Médiatine, de Prix artistique de la Ville de Tournai en de eerste prijs Art Contest.

Portret van Juliette Vanwaterloo.

Kunst- en cultuurbemiddeling

Petit Musée

Het Petit Musée is een ruimte voor publiekswerking die bedoeld is voor en gericht is op kinderen.

Als echo op de figuratieve werken van de grote tentoonstelling wordt er een selectie tekeningen met precieze lijnen of in de stijl van een stripverhaal getoond. Sommige werken doen denken aan de wereld van het stripverhaal. Anderen gebruiken dan weer dierenfiguren om over de mens te praten. Net zoals in de tentoonstelling van Alain Séchas treffen we ook een aantal abstracte werken in deze ruimte aan.

Het Petit Musée presenteert enkel werken uit de collecties van de Provincie Henegouwen en van het BPS22.

Laurence Gonry, *Starring Marie-Edelweiss*, 1995.
Gravure (xylografie).
Collectie Provincie Henegouwen, depot BPS22. Foto BPS22

**VERONIQUE.
REALISATRICE-REPORTER.
ENVOYEE SUR LES TRACES DU
MYSTERIEUX YETI DES
MONTAGNES BLEUES**

Toekomstige tentoonstellingen

Candice Breitz

Feb. > mei 2025

Democracia / Hervé Charles

Juni > aug. 2025

La "S" Grand Atelier

Okt. > dec. 2025

Candice Breitz, Gabbi
op de set van *T.L.D.R.*
(productiebeeld),
Cape Town, October 2017.

Beeldmateriaal press

Kan gedownload worden via [Google Drive BPS22](#)

Verplichte vermelding = Naam van het bestand

Tenzij anders vermeld, alle foto's door Leslie Artamonow.

Contacts

Pers: CARACAScom

+32 2 560 21 22 | +32 471 81 25 58 | info@caracascom.com

Pers en communicatie: BPS22 - Romain VERBEKE

+32 71 27 29 88 | +32 470 80 59 41 | romain.verbeke@bps22.be

BPS22

Museum voor kunst van de Provincie Henegouwen

Boulevard Solvay, 22
Campus Charleroi Métropole - 6000 Charleroi
+32 71 27 29 71
info@bps22.be
bps22.be

Van dinsdag tot en met zondag, van 10:00 tot 18:00 uur.
Gesloten op maandag, 24, 25, 31 december en 1 januari
en tijdens de periodes van opbouw van de tentoonstellingen.

Prijzen

Volwassenen: 6 €

Senioren: 4 €

Studenten en werkzoekenden: 3 €

Gratis voor kinderen tot 12 jaar en op de
eerste zondag van elke maand.

Omslagfoto

Boven: Alain Séchas, *Grosse Bêtise*, 2003. Collectie van de Provincie Henegouwen, depot BPS22.

Onder: Juliette Vanwaterloo, *Tout cramer* (tentoonstellingsbeeld), BPS22, 2024. Foto BPS22.